

Meninghebbers

Eens in de zoveel tijd zit sport voorin in *Het journaal* of het *VTM Nieuws*. Dat heb je om de vier jaar in de zomer, want dan staan onveranderlijk het EK voetbal en de Olympische Spelen op het programma. In de andere pare jaren heb je om de vier jaar eerst Olympische Winterspelen en later die zomer ook nog eens de Wereldbeker voetbal. Ook wie anders nooit sport volgt, zit dan ineens voor de buis gekluisterd en analyseert het gebeuren als een expert.

Daarnaast heb je de pop-ups. Ineens doet zich iets voor in de sport wat zelfs de sporthater beroert: een dode of meer dan één, een doping- of een ander schandaal, een rel. Hét sein, ook voor de niet sportvolgers, om zich expert te voelen en daar ineens een mening over te ventileren, zelden geholpen door veel voorkennis of terreinervaring, laat staan context, en meestal vertrekkend vanuit een paternalistisch of dogmatisch standpunt.

Die pop-ups komen in alle gedaantes, weze het als hobbyfilosofen met een journalistenkaart, schrijvers/schrijfters die niemand leest, academici of politici met veel tijd, politiek correcte culturo's of meno/penopauzerende bloggers/bloggers zonder lezers. Ze krijgen fora op allerhande opiniEPagina's, facebooken zich lam en twitteren als kolibries in de hoop te worden geretweet.

Bij de eerste mening die er compleet naast zit, kan je een glimlach niet onderdrukken. Bij de elfendertigste naast-de-kwestie-mening denk je: waar haalt zo'n man of vrouw de pretentie om hier überhaupt ook maar iets over te zeggen?

Doping is bijvoorbeeld zo'n populair item. Hoe meer en hoe zwaarder de doping, hoe wereldvreemder de opinie's. "Niet langer verbieden", zegt de libertijn. "Repressie werkt niet", zegt de theoreticus. Terwijl de praktijk juist uitwijst dat repressie wel werkt en je na drie gesprekken met topsporters beseft dat ze bij een gedoogbeleid in geen tijd zouden ontploffen van het spul. "Ontploffen als vrije keuze", poneert de hobbyfilosoof daarop. Sorry, neen.

Pop-upmeninghebbers hebben mij al verweten een misogynie, racistische, holebihatende rechtse zak te zijn omdat ik mij vrolijk, zo nodig lichtjes druk had gemaakt in columns over:

- de vrouwen in de topsport, die zich zo graag met de mannen willen meten, maar die het door hun meestal hormonale beperkingen altijd en overal moeten afleggen,

- het geleuter over al die mannelijke topsporters die niet uit de kast zouden willen komen, waarbij ik de vraag stelde waarom ze jaren na hun carrière nog steeds niet uit de kast waren gekomen en er op wees dat het in de topsport (de nadruk ligt hier op 'top') nu eenmaal voordeliger is om lesbisch te zijn dan om homo te zijn,

- de Afrikanen (let op de geografische omschrijving, dit geldt dus ook voor de witte Chris Froome) die het cultuurgewijs toch net even iets lastiger hebben om zich aan de strakke discipline van de topsport te confirmeren.

Bij de soms felle reacties dacht ik onveranderd: lees eerst eens wat er echt staat, lees ook wat wetenschappelijke artikels en goede boeken, volg wat cursussen, ga een paar jaar naar topsport kijken, praat met mensen in die wereld en als je dan nog steeds de wijsneus wil uithangen, draai zeven keer je tong om en kom dan eens terug. Maar neen, hoe complex het fenomeen ook, ineens heeft iedereen zomaar een mening klaar. Hoe minder de meninghebber van sport kent, hoe dwazer de mening, hoe liever men ze heeft op de opiniEPagina's, jammer genoeg.

Neem nu deze week de tifo met de onthoofde Defour. Iedereen mag daar een mening over hebben, maar niet alle meningen zijn relevant en moeten worden afgedrukt. Vrije meningsuiting in een voetbalstadion? Komaan zeg. Ie-der-een die ooit in een voetbalstadion was bij een risicowedstrijd weet dat één vonk genoeg is om een heel stadion te laten ontploffen. En die tifo was geen vonk, maar een vlammenwerper in een benzinestation. Wie nooit bij een risicowedstrijd in een voetbalstadion was, moet zijn mond houden. Dat geldt binnen hun specifieke context ook voor alle andere heikele thema's in de sport en wellicht ook daarbuiten.

Ineens mag iedereen, niet gehinderd door veel voorkennis, een mening hebben over een complex fenomeen in de sport, zoals de tifo met de onthoofde Steven Defour